

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνατάξιμον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ἐκηρσίαις καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἔτησίαι . . . . . δρ. 12.—	Ἔτησίαι . . . . . φρ. 72. 15.—
Ἐξάμηνοσ . . . . . 6,50.	Ἐξάμηνοσ . . . . . 8.—
Τριμήνοσ . . . . . 3,50.	Τριμήνοσ . . . . . 4,50.

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ῃ ἐκάστου μηνός

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ Τῶ 1879

ΔΡΥΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ & ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 30. Ἐξωτερικ. λεπ. 35
Φύλλα προσηγουμένον ἑτῶν, ἐπισης λεπ. 30

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'. — Τόμος 27ος

Ἐν Ἀθήναις, 14 Μαγελίου 1920

Ἔτος 42ον. — Ἀριθ. 15

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

Ε' (Συνέχεια)

Ἡ Τζένου ἀνέβηκε σχεδὸν ἕως τὴν κορυφή. — Ἦς ἓνα ὄψος διαλασίων μέτρων ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσης, — ἀλλὰ δὲν εἶδε καμμίαν ἑρπῆσιν στὸν ὀρίζοντα.

Ὁ Ἀναμμένος Βράχος — ἔτσι ὠνόμασε τὸ νησίαι τῆς, ἐξ αἰτίας τοῦ ἠφαρκτηίου, ποὺ τὸ ἔκανε προσηγορικῶς νὰ μοιάζῃ μ' ἓναν ἀναμμένο βράχον, σὴ μέση τοῦ Ὠκεανου, — εἶχε περιφέρεια δύο περιπίου λευγῶν καὶ δὲν παρουσίαζε παρὰ μιὰ στενὴ κοιλιάδα σὴ ἀνατολικὸ μέρος, ὅπου ἔτρεχεν ἓνα ποταμιάκι. Δένδρα διαφόρων εἰδῶν, προφυλαγμένα ἀπὸ τοὺς κακοὺς ἀνέμους, ἐσχημάτιζον μὲ τοὺς κλώνους καὶ τὰ φυλλώματα θόλους πυκνοὺς. Κεῖ ἐκεῖ ἀπὸ τὴ σπηλιά, ἡ Τζένου ἔκαμε κατοικίαν σὲ μιὰ μεγάλη ριζοφόρον, ὅμοια μὲ τὸ Φαλκονγόρον τῆς οἰκουμένης Ζερμάνει.

Τὸ κινήρι στὰ περιχώρα τῆς κοιλιάδας, τὸ φάρμακον στὸ ποτάμι καὶ ἀνέματα στοὺς βράχους τῆς ἀπορογαλιῆς, μὲ ἀντικίτριαι κομωμένα ἀπὸ καρφιά, οἱ φαγώσιμοι καρποὶ καὶ σπόροι μερικῶν χαμοδένδρων, κτῆθις καὶ πολλὰ κούτιαι μὲ κονοσέρβει ἢ βαρελάκια μὲ κραισί, ποὺ εἶχον ξεβρασθῆ στὴν ἀμμουδιά δύο τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὸ ναυάγιον — ἅλ' αὐτὰ ἔτρεσαν τώρα τὴν νέα Ἀγγλίδα, ποὺ στὴν ἀρχὴ δὲν ἔτρωγε κατ' ἄλλο οἷον καὶ ἀγιδάδες.

Πόσον καιρὸν ἔζησε ἔτσι στὸν Ἀναμμένο Βράχον, ἕως τὴν ἡμέραν ποὺ πῆγε ὁ Φρίτς καὶ τὴν ἐλευθέρωσε;

Στὴν ἀρχὴ, δὲν τῆς ἴλεθε ἰδέαι νὰ μετρήσῃ τὸν καιρὸν.

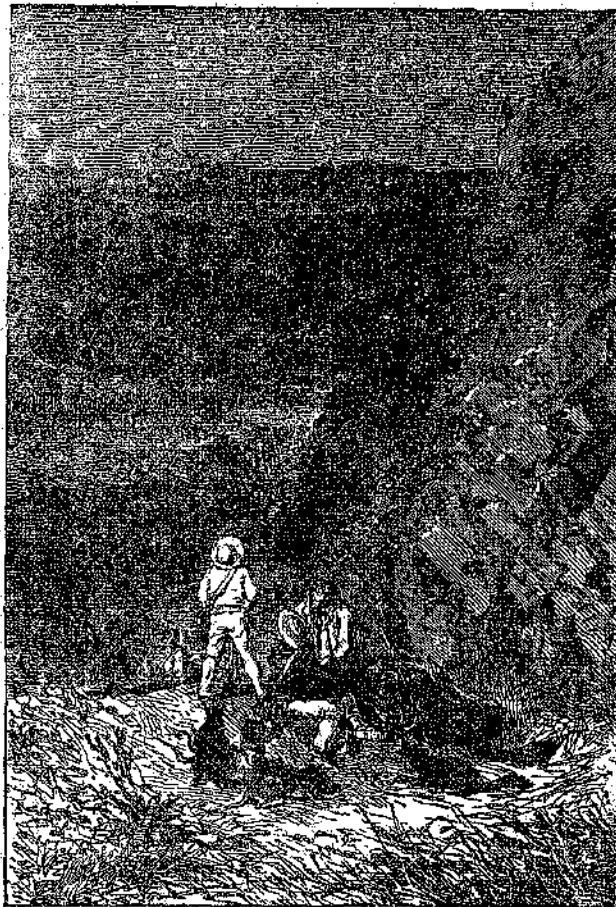
Ὦν καιρὸν ποὺ περνοῦσε, οὔτε τις πρώτες ἡμέρας, οὔτε τις πρώτες ἑβδομάδες. Ὑστερα ὅμως, ἀφοῦ ἔσκαθυμῆθη καὶ κάποια περιστάσιαι καὶ ἐπιγερναις κάποιας ἡμερομηνίαι, μπόρεσε νὰ κάμῃ ἓνα λογαριασμὸν κατὰ πρόσογγίαι καὶ νὰ βρῆ ἀπάνω κατὰ πόσον μῆνας εἶχον περάσει ἀπὸ τὸ ναυάγιον τῆς Δορκιάδος. Κατὰ τὸ λογαριασμὸν αὐτὸ, δύομηνον περίπου χρόνια εἶχε μείνει στὸν Ἀναμμένο Βράχον. Καὶ δὲν ἔκανε λάθος.

Στὸ διάστημα τῶν τριάντων αὐτῶν μηνῶν, ἡ Τζένου δὲν ἄφησε νὰ περάσῃ

οὔτε μιὰ μέραν, καλοκαιρινὴ ἢ χειμωνιάτικη, μὲ βροχὴ ἢ μὲ ζέσθη, χωρὶς νὰ ἐξετάσῃ τὸν ὀρίζοντα. Ἀλλὰ ποτὲ δὲν εἶδε οὐτ' ἓνα πλοῖον. Πλοῖαι δὲν περνοῦσαν ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ μέρη, καὶ ἴσως δὲν ἦσαν ἐλπιδαι νὰ περάσῃ κανένα. Μόνον ἀπὸ τὸ ψηλότερον σημεῖον τοῦ νησίου, ὅταν ἦταν αἰθρία, τῆς φαινόταν ὡς νὰ βλέπῃ μιὰ στεριά πρὸς τὰ νοτιοανατολικά. Ἀλλὰ πῶς ἦταν δυνατόν νὰ περάσῃ τὴ μεγάλη θάλασσαν, ποὺ τὴν ἐχώριζε; Καὶ ἡ γῆ ἐκεῖνη, ἡ μακρινή, τί νὰ ἦταν; Κανένα μεγάλο νησί τοῦ Ὠκεανου; Καμμίαι, ἡπειροσ; Ἡ Γαλιναίη; Ἡ Ἄγνωστη; Ἡ Τζένου ἦταν ἀδύνατον νὰ αὐτοπεράσῃ.

Στὸ πλάτος ἐκεῖνο τῆς μεσοτροπικῆς ζώνης, ἂν τὸ κροῖον δὲν ἦταν φοβερό, οἱ βροχες ὅμως ἦσαν ἀνυπόφοροι. Ἡ Τζένου κατέβουγε τότε στὴ σπηλιά τῆς. Δὲν μπορούσε νὰ βγῆ οὔτε γιὰ νὰ φαρέψῃ, οὔτε γιὰ νὰ κινήσῃ. Ἐδωχίαι ποὺ πιάσῃ καὶ οἱ ἀγιδάδες, ἦσαν ἀφθνα στοὺς βράχους καὶ ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά. Ὄπισται εἶχε ἔσκασει καὶ φυλάξῃ γι' αὐτὴ τὴν ἐποχὴν, διαφόρων καρποῦ. Ὅσοι τροφὴ δὲν τῆς ἔλειπε οὔτε τὸν χειμῶνα. Καὶ μπόρεσε νὰ ζῆσῃ στὸ νησίαι τῆς ἑπάνω ἀπὸ δύο χρόνια.

Τότε τῆς ἴλεθε μιὰ ἰδέαι, μιὰ ἐμπνευσῃ, μιὰ φάσιση Θεοῦ: Νὰ δέσῃ στὸ πόδι ἐνὸς ἀλμπάκου, ποὺ εἶχε πιάσει, τὸ τρομακτικὸν ἐκεῖνο ποὺ ἔβουμα. Ἐλεγε ἀπλῶς πῶς ἐπίσκαται οὐλομνησῃ στὸν Ἀναμμένο Βράχον καὶ ἐπεριμένε βοήθειαι καὶ σωτηρίαι. Τῆς ἦταν ὅμως ἀδύνατον νὰ προσδιορίσῃ καὶ τὴ θέσση τοῦ νησίου τῆς. Ὅστε ἐργαλίαι εἶχε γιὰ νὰ βρῆ πλάτος καὶ μήκος, οὔτε ἔβουμα ἢ σὲ πῶς μέρος περίπου τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανου εἶ-

Ἀπὸ ἐκεῖ ἀνοίγονται ἓνα πλοῖαι ὀρίζοντασ.
(Σελίς 74, σελίη β')

χα καταγής η Δ ο ρ κ α ς .

Μόλις τον άφησ' ελεύθερο, ο άι-
μαπτός πέταξε πρὸς τὰ βορειοανατο-
λικά. Σὲ λίγο τον έχασε ἀπ' τὰ μά-
τια της. Θά γύριζε ποτε στὸν Ἀναμ-
μένο Βράχο ; Ποῦ ἀπύθανο !

Πέρασαν μέρες χωρίς νὰ ξανακα-
νῆ. Ἡ ἀδύνατη ἐλπίδα, ποῦ ἡ Γζένου
εἶχε ἀναθέσει εἰς αὐτὴ τὴν ἀπίσπειρα,
ἀρχίσει σιγά-σιγά νὰ σβῆνῃ. Δὲν ἤθελε
διμῶς καὶ ἀκαμπισπῆ ὀλωτῆδου.
Ἄν ἡ βοήθεια δὲν θά ἐρχόταν μ' αὐτὸ
πᾶν τρόπο, μπορούσε νὰ ἔλθῃ μὲ κά-
ποιον ἄλλο.

Αὐτὰ διηγήθηκε ἡ Γζένου στὴν οἰ-
κογένεια Ζερμάτι. Καὶ στὸ διάστημα
τῆς οἰκίας της, πολλές φορές ἐπι-
ξῆν δάκρυα. Γιατί ποῖς μπορούσε νὰ
τὴν ἀκούσῃ χωρίς νὰ συγκινηθῆ ; Ἐί-
κλασε κ' ἡ ἴδια. Καὶ πᾶσα φιλιὰ δὲν
τῆς ἔδωσε ἡ Μπέτου, γιὰ νὰ τῆς στε-
ργώσῃ τὰ δάκρυα !

Ἐμῶς τώρα νὰ μάθουν πῶς ὁ Φρίτς
κατόρθωσε νὰ ἀνακαλύψῃ τὸν Ἀναμμέ-
νο Βράχο.

Τὸ ξέρουμε : ὅταν ἡ βγῆ-
κε ἀπὸ τὸν ὄρυξ τῶν Μαρμαριτῶν, ὁ
Φρίτς, ποῦ πῆρσανε μπροστὰ μὲ τὸ κα-
γιᾶν, εἶδα ποῖσε τὸν κατάρρα του μ' ἓνα
γραμματόκι, εἰς ἔρευρε γιὰ νὰ βρῆ
τὴν Ἀγγλίδα. Ἐτοῦ, ἀφοῦ πέρασαν
τὴν ἀψίδα, ἀντὶ νὰ καταλοῦσῃ τὴν ἀνα-
τολικὴ ἀκτὴ, ἐτραβήξε πρὸς τὸ ἀντί-
θετο μέρος.

Ἡ ἀερογαλιὰ ἦταν σπαρμένη ἀπὸ
ξέρες καὶ τριγυρισμένη ἀπὸ πελώριους
βράχους. Πρὸ πέρα ἔδρασαν δένδρα
πικρὰ καὶ τόπο ὄραια, ὅσα καὶ τὰ δέν-
δρα τοῦ Βάλνιεγγ ἢ τοῦ Ἐμπερ-
φαυρτ. Ἐἓνα κληῖθος ποταμῆκια ἐφα-
ναν ὡς τοὺς ὀρεινοὺς, ὅπου χυλόν-
ταν. Αὐτὴ ἡ βορειοδυτικὴ ἀκτὴ τῆς
Νάας Ἐλβετίας δὲν ἔμοιαζε καθόλου
μ' αὐτὴν ποῦ ἀπλωνόταν ἀπὸ τὸν ὄρ-
μο τῆς Σαυηρίας ὡς τὸν ὄρυξ τῶν
Ναυτιλίων.

Ἐπειδὴ ἡ Γζέτη, τὴν ἡμέρα ἐκεί-
νη, ἦταν μεγάλη, ὁ Φρίτς ἀναγκάσ-
θηκε νὰ βγῆ ἔξω, γιὰ νὰ βρῆ λίγη
σκιά. Ἐπρεπε ὁμῶς νὰ πάρῃ καὶ κά-
ποια προφυλακτικὰ μέτρα, γιατί πολ-
λοὶ ὑποπόταμοι, ποῦ καθόνταν στὰ
στόμα τῶν ποταμῶν, εὐκόλως μπορού-
σαν νὰ κομμιτισσοῦν τὸ καγιᾶν.

Μόλις ἄρξαιε λοιπὸν στὴν ἀκρὴ ἐ-
νὸς πυκνοῦ δάσους, πρᾶσιξῆς ἔξω τῆ
βαρκαῦλα του, σπῆ ῥίξαι ἐνὸς μεγάλου
δένδρου, καὶ ἐπαλώθημε καὶ κοντὰ
τῆς. Σὲ λίγο, καθὼς ἦταν καὶ κουρα-
σμένος, ἀποκοιμήθηκε βαθειά.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἐξακολούθησε τὸ
ταξεῖδι του, ὡς τὸ μεσημέρι. Καὶ βγῆ-
κε πάλι στὴν ἐπρὰ. Ἀλλὰ εἰς αὐτὸ
τὸ σταθμῶ, ὁ τοιμηρὸς νέος ἀντιμετώ-

πῆσε ἓνα κίνδυνο φοβερό : Τοῦ ῥί-
χθηκε μιὰ τίγρις, ποῦ τὴν εἶχε πλη-
γῶσαι στὸ πλευρὸ, ἐνῶ ὁ ἀετὸς προσ-
παθοῦσε νὰ τῆς βγάλῃ τὰ μάτια. Ἀπὸ
πιστολιὰς τὴν ἐπαλώσαν νεκρῆ.

Ἄλλὰ τί λύπη γιὰ τὸν Φρίτς ! Ὁ
ἀετὸς, ποῦ μιὰ νυχτὴ τοῦ θηρίου τοῦ
εἶχε σπῆσει τὴν κοιλιὰ, δὲν μπόρεσε
νὰ ἐπιζῆσῃ. Ὁ Φρίτς ἔβαλε τὸ δασυ-
χολιμένο Μπαλίτς στὴν ἀμμο τῆς ἀκρο-
γυλιᾶς καὶ ἀπορηγόρητος ποῦ ἔχκ-
σεν ἔτσι τὸν πιστὸ σύντροφο τῶν κρη-
γιῶν του, ἐξοκαμπήκε ἀπὸ καγιᾶν κ'
ἐξακολούθησε τὴν ἀκτοπλοία.

Ταξεῖδιξε ἐπι ὅλη τὴν ἡμέρα
Ἄλλὰ δὲν εἶδε κανένα κινῶν, ποῦ νὰ
μαρτυρῆ τὴν παρουσία τοῦ Ἀναμμέ-
νου Βράχου. Τότε, ἐπειδὴ ἡ ὕλησση
ἦταν καλὴ, ὁ Φρίτς ἀποφάσισε νὰ τρι-
βῆξῃ στ' ἀνοικτὰ, γιὰ νὰ ἰδῆ μήπως
φαινόταν κανέναν κινῶν ἐπάνω ἀπὸ
τὸν νοτιοδυτικὸ ὀρίζοντα. Ἀκολούθη-
σε λοιπὸν μὲ τὸ καγιᾶν αὐτὴ τὴ διεύ-
θυνση. Τὸ καγιᾶν ποῦ τὸ ἐφοσκῶνε
ἀπόγειος ἀνεμὸς καλὸς. Κι' ὕστερ' ἀπὸ
δύο ὥρων ταξεῖδι, ἐνῶ ἐπομαζόταν πᾶ-
νὰ γυρίσῃ, τοῦ φάνηκε σὰ νὰ βλέπῃ
ἓναν ἔλαφρὸ ἄημι.

Ὁ Φρίτς τὰ έχασε τότε ὅλα : τὴν
κούρασή του, τὴν ἀγωνία ποῦ θά προ-
ξενούσε βέβαια ἡ τριήμερη ἀπουσία
του στὸ Φαλσενχάιμ, ποῦς κινδύνους
ποῦ θάπανοῦσε τόσο μακριὰ ἀπὸ ἀνοι-
κτὸ πέλαγος. . . Μὲ τὰ κοντιὰ τὸ κα-
γιᾶν πετοῦσε στὴν ἐπιφάνεια τῶν μι-
κρῶν κινῶντων. Ἐπὶ ἀπὸ μιὰ ὄρα,
βρέθηκε μπροστὰ εἰς ἓνα νησίκι, ποῦ
εἶχε στὴ μέση ἓνα ἡφαίστειο καὶ τὸ ἡ-
φαίστειο αὐτὸ ἔδραζε κινῶνους ἀνακα-
τεμένους μὲ φλόγες.

Νὰ λοιπὸν ὁ Ἀναμμένος Βράχος !
Ὁ Φρίτς ἐπληρώσας. Ἡ ἀνατολικὴ
ἐκείνη ἀκτὴ τοῦ νησιῦ φαινόταν τρα-
χεῖα καὶ ἀγνή. Ὄλλὰ καθὼς τὴν τρι-
βῆξεν ὁ Φρίτς, εἶδε ὅτι τὴν ἐκράβε
τὸ σῶμα ἐνὸς μικροῦ ποταμοῦ, ποῦ
ἐβγαίνει ἀπὸ μιὰ καταπράσινη κοιλάδα.

Τὸ καγιᾶν ἐσπρώχθηκε στὸ βάθος
ἐνὸς ὀρυκτοῦ καὶ ἐτραβήχθηκε ἔξω
στὴν ἀμμοῦδιὰ.

Δεξιὰ ἀνοίχθηκε μιὰ σπηλιὰ καὶ
στὴν εἰσοδὸ τῆς ἐν' ἀνθρώπινο πλάσμα
ἦταν βυθισμένο σὲ ὕψος βαθύ.

Μὲ πᾶση συγκίνηση σιάθη' ἐκεῖ ὁ
Φρίτς καὶ κοίταξε τὴ δασυχολιμένη ἐ-
κείνη ! Ἦσαν κορίτσι δεκαοπτὰ ὡς
δεκαοκτὼ χρονῶν καὶ φορούσε φοιντῆ-
ν ἀπὸ χοντρὸν παραβόθου, καθαρὸ ὁ-
μῶς κ' ὀρακτῆ καλὰ ἐφαρμοσμένο.
Τὸ χαρακτηριστικὰ τῆς ἦταν ὄραια
καὶ τὸ πρόσωπό της εἶχε ἀκείρη γλυ-
κότητα. Ὁ Φρίτς δὲν τοιμῶσε νὰ
τὴν ἐπινηρῆ, κ' ὁμῶς ἡ σωτηρία τὴν
περίμενε στὸ ζήτημά της !

Ἐπιτέλους ἡ νέα ἄνοιξε τὰ μάτια.
Κι' αὐκ εἶδε μπροστὰ της ἓναν ξένο,
ἐβγαλε φωνὴ ῥόμου.

Ὁ Φρίτς τὴν ἠρώχασε μ' ἓνα νεῦρα
καὶ τῆς εἶπε ἀγγλικᾶ :

— Μὴ φοβάσθε, μίς. . . Δὲν σὰς
θάλω κανένα κακό. . . Ἦθλα γιὰ νὰ
σὰς σώσω !

(Ἐπεται συνέχεια) Γ. Ρ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

[Ὁ κ. Ἐμμ. Σ. Λυκούδης, ἓνας ἀπὸ
τοὺς καλυτέρους μας διηγηματογράφους,
ἐξέδωσε κατ' αὐτὰς ἓνα τόμον μὲ δέκα θαυ-
μάσια διηγήματα. Ἀπὸ αὐτὸν τὸν τόμον
ἀναδημοσιεύεται τὸ κατωτέρω.—Σ.τ.Δ.]

ΜΑΡΑΣΜΟΣ

Ἦταν σ' ἓνα λιμάνι τοῦ Κορινθιακοῦ
κόλπου ἄπάνω στὴ ρομειλιωτικὴ ἀκτὴ,
σὲ μιὰ σκάλα ὅπου ἀνάργα καθροφτίζον-
ται στὸ γιᾶλο σὲ μιὰ γραμμὴ τὰ σπῆται,
κ' ἄγναντεύει ἀντικεῖ τὸ Μωριά, ποῦ
στεφανώνουν φηλαὶ ὁ κορυφὸς τῆς Ζεί-
ριας : θέλαις πῆς πῶς ἦταν ἡ Βιτρι-
νισ, θέλαις ἡ Ἰαία.

Καμμὶ ἐκατοστὴ ὀργυεὶς ἀνοικτὰ ἦ-
ταν ἀραγμένη, μιὰ μπρατσέρα ὁμορφῆ,
καινούργιο παραβάκι, ποῦ ἔτι, λὲς κ' εἶχε
ξεγλυστῆσαι ἀπὸ τὰ σκαριὰ τοῦ Γαλα-
ξειδοῦ.

Ἦταν ἔτοιμο νὰ τὰ πριμάρῃ. Τὸ πρᾶ-
μ' ἐφαίνονταν καθαρὰ. Γιατί καὶ ὁ φλό-
κος ἦταν ἀπλωμένος καὶ χῶρια ἀπ' αὐτὸ
ισαρίζαν καὶ τὸ τουρκετικὸ καὶ τὴ μαί-
στρα.

Ἄξαρνα βλέπω νὰ λύσουν τὴ φελούκα
τοῦ ἀπὸ τὴν πρῶμῃ καὶ νὰ τὴ στέλνουν
ἔξω. Ἐναξ μονάχα ἦταν στὸ
πρυμνὸ κουπὶ τὸ μοναχὸ, στροφουρίζον-
τας τὸ σὴν ἔλαικα βαποριοῦ, καὶ στὴν
κουκατὴ μπροστὰ ὀλόρθο ἓνα μαῦρο κα-
ραβόσκυλο, ποῦ αὐραζαε λυπητερά.

Ἀκοστάρει ἡ βάρκα στὴν ἀμμοῦδιὰ,
μπρὸς τὰ μαγαζιὰ τοῦ γιᾶλιου, καθω-
τὸ μάλιστα μπροστὰ σὲ μιὰ σκαιάδα ποῦ
εἶχαν στήμνῃ μὲ πάλους ἄπάνω στὴ βί-
λασσα γιὰ νὰ παίρνουν ἐκεῖ μὲ τὸ μπά-
τη τὸν ἀργιλέ τους οἱ θεργιακλῆδες. Κ'
ἐκεῖ τοῦ ἀκοστάρει, βλέπω τὰ ναῦται
νὰ ἀρκάζῃ τὸ μαῦρο τὸ σκυλί ἔτσι σὴν
τραγὶ ἀπὸ τὸ σῆεργο καὶ ἀπὸ τὴ ράχ:
καὶ νὰ τὸ πετάξῃ μὲ δύναμι στὴν ἐπρὰ.
Κι' ἔτι, τὸ πέταξε, λάμνοντας μὲ δύνα-
τες κουπιὰς, ἀνοίχθηκε ἀμέσως ἀρόδο
καὶ τραβᾶτε μὲ βία γιὰ τὴ μπρατσέρα.

Μὰ τὸ σκυλί ἐρρίχθηκε στὴ θάλασσα,
κυνηγώντας τὴ βάρκα, καὶ κολῶμαε
οὐραλιζόντας λυπητερά ἔλαμνα ὁ ναῦταις
μὲ τὸ μοναχὸ κουπὶ, καργάροντας ὅσα
μποροῦσε τὸ δρόμο τῆς βάρκας, μὲ καὶ
τὸ σκυλί ἀπελπισμένο ἐχτύπαε ὅσα μπά-
ροσε μὲ τὰ ποδάρια τὸ νερὸ καὶ τῶρα-
σε τὸ φελούκι.

Τότε ὁ ναῦταις μὲ ἄγριο θυμὸ σπῆ-
νει τὸ κουπὶ καὶ τὸ χτυπᾶ τὸ ἄμμορο στὸ

κεφάλι, λέγοντας : — Τὸ Θεο σοῦ. . .
ποῦ νόμισας πῶς θά γυρίσας κτὴν στὸ
καράκι.

Τότε αὐραζαε τὸ ἔρημο πλεῖο θλιβε-
ρά : θέλαις ἀπὸ τὸν πόνο, θέλαις ἀπὸ
καῖμῶ. Δὲν ἐγύροσε νὰ ἀκολουθηρῃ πλεῖα
τὴ βάρκα, ἀλλὰ χαχλάκιξε μὲ τὰ ποδά-
ρια τὰ νερὰ, χωρίς σκοπὸ, χωρίς νόημα,
μόνε μόνε νὰ μὴ βουλιάζῃ.

Εἶδα τότε τὴ φελούκα νὰ ἀκοσιάζῃ
τὴ μπρατσέρα : ὁ ναῦταις τὴν ἔδρασε στὴν
πρῶμῃ καὶ ἐσαλτάρησε ἐπάνω. Καὶ ἡ
μπρατσέρα ἔλα καὶ νὰ σαλπάρῃ. Ἐτραῖξε
ἡ αἰλουῖδα δυνατὰ καὶ σὲ λίγο ἐπῆραν
μέσα τὸ ἄγγουρέτο. Φουσοῦσε καλυπτικὸ
μαστράλι καὶ σπῆ σαιγιὴ ἐπῆραν τὰ
κινῶν καὶ φλόκος καὶ τουρκετικὸ καὶ
μαίστρα. Κ' ἐχόθησε σὰ χέλι ἄπάνω σὲ
νερὰ ἡ μπρατσέρα, ἀφίνοντας πῶσα ἀπὸ
τὴ πρῶμῃ ἀρρισιμένο αἰλάκι, καὶ τρα-
βῶντας γοργὰ μὲ ῥότα κατὰ τὸ Ἄγρια.

Τὸ σκυλί ὅλο καὶ αὐραζαε, χτυπιῶ-
τας μὲ ἀπελπισία τὴ θάλασσα καὶ τρα-
βῶντας κατὰ τὸ πέλαγος. Ἄλλὰ ἐμά-
κρανε ὀλοένα γοργὰ ἡ μπρατσέρα καὶ
στὸ τέλος ἀπελπίστηκε. — Ἐγύρισε τὸ
κεφάλι κατὰ τὴ στεριά καὶ μὲ κόπο πολὺ
καὶ ἀγωνία ἔφτασε νὰ βγῇ καὶ νὰ πᾶσῃ
σὴν πόρτα ἄπάνω σπῆς τῶρα ἀπὸ τὰ
φῶκια, ὅπου εἶχε σπῆρασε ὁ μπᾶτης,
ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴ σκαιάδα, εἶδος ἐξέδρας
ποῦ σὰς εἶπα πῶς εἶχε σπῆσαι πωλοῦκια
ἐπάνω στὸ νερὸ ὁ καρετζῆς ἀκουμπῶν-
τας τὴν στὸ μουράγιο.

Ὁ,τι ἔφτασε, ἐσπῆκῶθηκε ὀλόρθο καὶ
τεντώνοντας τὸ λαμῶ ὅλο καὶ αὐραζαε
σπαρταχτικὰ, ἀγναντεύοντας τὰ ἄσπρα
λατῖνια τῆς μπρατσέρας ποῦ χῶναυαν
βολὰ στὴν καταχνῖα τοῦ πελάγου καὶ
ἐροδοκῶνε καὶ μάλισμα, σπῆ βαιρεία τοῦ
τὴν ἀναστανῖα σὰ φυσερὸ, ἡ καλιὰ του
καὶ τουρτουρίζε καγωμένο, ἐνῶ ἐστράγ-
γιζε ἀπὸ πάνω του τὸ ἀμμορὸ νερὸ.

Τὸ ἔδρασε ἐκεῖ τρεῖς μέρες καθιμῆ-
νε πάντα σ' ἀερογαλιὰ νὰ ἀγναντεῖ τὸ
πέλαγος. Δὲν ἐσάλευε ἀπὸ καί. — Τοῦ
πῆρσαν ἀπὸ κάτω ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἐξέ-
δρα τοῦ γιᾶλου φιαμί, μὲ τοῦ
κάκου. Δὲν ἐνοῦσε ὅσα νὰ μοῖρῃ τρι-
φῆ. Κι' ὅλο κ' ἐσοῦσαν κ' ἐπερδικλι-
μουσαν ἀπὸ τὴν ἀδυναμία τὰ πόδια του,
δὲν ζητοῦσε νὰ κινηθῇ, σὴν νὰ εἶχε πο-
δολοῦσα : καὶ τὰ παγίδια του ἐμετριόν-
τουσαν ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ περὶ του.

Τὰ παιδιὰ τοῦ ἔκαναν μαρτύρια, γιατί
δὲν εἶχε ἀφέντῃ ἦταν, ἔλεγαν, σκυλί
τοῦ ὀρόμου βροχῆ ἔσπεραν ἄπάνω του
οἱ πῆρες : τὸ κούτσωναν κ' ὅλα γιὰ κα-
λὰ. Ἄλλ' αὐτὸ, πρᾶγμα παράξενο, δὲν
ἐνοῦσε νὰ φύγῃ. Ἐκεῖ ἀπὸ κάτω ἀπὸ
τὴς σπῆδες τῆς σκαιάδας πάντα ἐκεῖ. Τί
ἔβρισε ; τοῦ ἐφαινόταν ἴσως πῶς ἦταν
ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν κουκατὴ τῆς μπρα-
τσέρας του, τοῦ σπῆκου του. Καὶ ἔμωε

τοῦ ἔκαναν τόσα τὰ παιδιὰ, ὅπου κ' ἐγὼ
ἀπορᾶ πῶς δὲν τὸ εἶχαν ἀκόμα τελειω-
μένο.

Μιὰ μέρα, ἀφοῦ τὸ χᾶιδεφα πολὺ, τοῦ
ἔδρασε τὸ λαμῶ μὲ ἓνα μαντήλι καὶ ἐξή-
τησα νὰ τὸ πάρω καλὸ μου στὸ σπῆτι
ποῦ εἶχα στὸ γιᾶλο κοντὰ. Μὲ ἀκολου-
θησε χωρίς ἀντίσταση, κουνώντας τὴν
ουρὰ του. Ἄμα ἔβασα στὸ σπῆτι, τὸ ἔ-
λυσα καὶ τὸ ἐχᾶιδεφα πολὺ. . .
(Ἐπεται τὸ τέλος)

ΑΓΝΩΣΤΗ ΛΥΠΗ

Ἡ Λίζα ἀφίνει τὴν κούκαλα τῆς ἔξα-
φνη πάνω στὸ κρεβάτι. Κάτι τῆς ἦρθε
στὸ μυαλὸ, ἐσχάριστο βέβαια, γιατί χα-
μαγάλαε καὶ τὰ ματάκια της γυαλιζόν
πονηρὰ. Τί νὰ σκέφθηκε ἡ κατεργαροῦ-
λα ; — Νὰ, θὰ κάρῃ στὸ γραφεῖο τοῦ
μπαμπᾶ τῆς κρυφὰ-κρυφὰ, ὅ' ἀνοίξῃ τὴν
πόρτα, θὰ προχωρήσῃ σιγανὰ ἀπὸ πῶσα
του κ' ἔξαρνα θὰ ὀρμήσῃ στὴν ἀγκαλιὰ
του νὰ τὸν φιλήσῃ. Ὄ, σίγουρα ὁ μπα-
μπᾶς θὰ γελᾶ μὲ τὸ παιχίδι αὐτὸ τῆς
κορούλας του : θὰ τὴν ἀγκαλιάζῃ κ' αὐ-
τὸς, θὰ τὴν φιλήσῃ καὶ θὰ τὴν χοροπ-
δήσῃ στὰ γόνατά του ἐπάνω, ἔπως γί-
νεται καθὲ μέρα ὕστερα ἀπὸ τὸ φαί.

Τὸ σχέδιο μπαίνει ἀμέσως σ' ἐνέ-
γεια. Ἡ Λίζα παίρνει τὸ διάδρομο καὶ
μπαίνει στὸ γραφεῖο σὴν τὴ γάτα σιγά-
σιγά : ὁ μπαμπᾶς γράφει μπροστὰ στὸ
τραπέζι του καὶ τῆς ἔχει γυρισμένη τὴν
πλάτη ἐκείνη προχωρεῖ πάνω στὰ νύ-
χια κ' ἀπότομα ὀραεῖ σὴν μπαμπᾶ
τῆς. Ὄ, δυστυχῆ, μ' αὐτὴν τὴν ἀπροσ-
δόκητην ἐφοδὸ τῆς Λίζας, ὁ μπαμπᾶς
τὰ χάνει κ' ἀφίνει νὰ πᾶσῃ μιὰ μεγάλη
μελανιὰ πάνω στὴ χαρτιὰ ποῦ γράφει.

Ἡ Λίζα τὰ χάνει, ἔξορι πῶς ὁ μπα-
μπᾶς τῆς, καθὼς κ' ὅλοι οἱ μεγάλοι,
ἀγαπᾶει καὶ προσέχει πολὺ τὰ χαρτιὰ
του, καὶ στέκει σὴν ζεματισμένη, περι-
μένοντας μάλισμα γερὰ. Τί ξονὸ ποῦ
τῆς βγῆκε αὐτὸ τὸ παιχίδι ! Ὁ μπα-
μπᾶς τῆς ὁμῶς δὲν θέλει νὰ τὴ μαλλῶ-
σῃ γιατί ἔξορι πῶς δὲν τῶκανε ἀπὸ κα-
κία, μὰ οὔτε πάλι νὰ γελᾶσῃ μὴν τύχη
καὶ τὸ πάρῃ ἀσταῖ ἡ Λίζα καὶ τὸ ἐ-
παναλάξῃ. Σκυοπῆζει τὴ μελανιὰ μ' ἓνα
μεγάλο στυλόχαρτο κ' ἀρχίζει ξανά νὰ
γράφῃ, σὴν νὰ μὴν ἐγινε τίποσα.

Τῆς Λίζας ἡ καρδοῦλα χτυπάει δυ-
νατὰ : στέκει ἐκεῖ μπροστὰ κ' ὀλοένα προσ-
μένει τὴν τιμωρία. Περιμένει λίγη ὄρα,
τίποσα ! ὁ μπαμπᾶς γράφει. Ἡ Λίζα
νοῦθεῖ κατὶ ἀσυνήθιστο μέσα τῆς : θὰ
προτιμοῦσε νὰ τὴν μάλλωναν ὅ' ἀρχίσε
τὰ κλάμματα καὶ σὲ λίγο ὁ μπαμπᾶς τῆς
θὰ τὴν ἐπαῖρνε πάνω του καὶ θὰ τὴν
συγχωροῦσε. Ἐνῶ τῶρα. . .

Μὰ ἡ Λίζα δὲν μπορεί πᾶ νὰ περι-

μένῃ φωνάζει σιγὰ δύο φορές : μπα-
μπᾶ ! ἢ Μιλιά ! ὁ μπαμπᾶς δὲν ἀκούει.

Γυρίζει λυπημένη στὴν καρδοῦλα
τῆς : . . . Δὲν ἔχει ὀρεξὴ νὰ παιχῇ ὅσα
μὲ τὴν κούκαλα τῆς, οὔτε μὲ τὴ μαίμω
τῆς, ποῦ τῆς ἀπλώνει τὰ χεῖρα τῆς
καὶ τὴν κутτάζει κᾶπως κοροῖδευτικὰ :
χαρὰ στὸ παιχίδι, ποῦ ἐπαίξε !

Ἡ ὄρα περνᾶει, ἐρχεται τὸ με-
σημέρι : ὁ μπαμπᾶς γελαστὸς, πᾶσι στὴν
τραπεζαρία νὰ φᾶνε. Μπα, ἡ Λίζα ποῦ
εἶναι ; αὐτὴ ποῦ πάντα πρῶτῃ πῆρναίε
καὶ κάθεται στὸ τραπέζι, καὶ ξαναχτυ-
πάει τὸ κουδοῦνι κ' ὕστερα φευτοαλλῶ-
νει τὸν μπαμπᾶ τῆς πῶς ἀργῆσα νάρθη
καὶ κρῶσε τὸ φαί ; — Σήμερα τ' ἔπαθε
καὶ δὲν ἦρθε ;

Ὁ μπαμπᾶς κ' ἡ μαμὰ νοῦθεῖν, κά-
ποιαν ἀνησυχία, τρέχουν γρήγορα στὴν
καρδοῦλα τῆς Λίζας. Ὁ μπαμπᾶς ἀ-
νοίγει τὴν πόρτα ἐνῶ ἡ μαμὰ κутτάζει
πάνω ἀπὸ τὸν ὄμο του : ἡ Λίζα εἶναι
καστῆ, σὲ μιὰ γωνιὰ, στενοχωρημένη,
κόκκινη, κутτάζοντας χαμῶ.

— Τί ἔχεις, ἀγάπη μου ; ποῦτοῦν μα-
ζὺ κ' οἱ δυὸ.

Ἡ Λίζα σηκώνεται : καὶ πᾶ-
σκει στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ μπαμπᾶ τῆς, ξε-
σπῶντας σὲ κλάμματα : — Ἄχ, μπα-
μπᾶ ! γιατί δὲν μὲ μάλωσες !

Μαζὶ μὲ τὰ δάκρυα, λιώνει σι-
γῆ-σιγῆ κ' ἡ στενοχώρια στὴν καρδοῦ-
λα τῆς.

Σὲ λίγο, ὄρα ἡ Λίζα στὸ τραπέζι,
καθιστῆ στὰ γόνατα τοῦ μπαμπᾶ τῆς,
τρώει ὅ,τι καλὴ σπουκία τῆς δίνει ἐκεῖ-
νος καὶ σ' ἔσται τοῦ ἐκεῖνῃ ἔσπαει
σ' ἓνα δυνατὸ γέλιο, ἐνῶ στὰ ματό-
κλαδα τῆς λάμπουν ἀκόμα δυὸ-τρία δά-
κρυα σὴν διαμάντια. . .

ΙΩΑΝΝΗΣ Θ. ΚΑΚΡΙΑΝΗΣ
ΝΥΧΤΕΣ ΤΟΥ ΙΟΥΝΙΟΥ
(Τοῦ Hugo)

Ὅταν διαθῆ μὲ τ' ἄνθια τῆς
ἡ μέρα στολισμένη,
τὸ καλοκαίρι, ἐν' ἄραμα
ἡ πεδιάδα βγάνει
κλειοῦμε τὰ μάτια : ὁ θόρυβος
ἀπὸ μακριὰ μᾶς φτάνει—
καὶ διάφανε ἦννο κένουμα
μισαποκοιμημένοι.

Τ' ἀστῆρια μαζῶνουν πρὸ ἀγνᾶ
κ' ὁ Ἰσχιος, ποῦ σκορπιέται.
Μιὰ ἀναλαμπὴ μισόδυση
στὰ οὐράνεα εἶναι χυμῶνη.
Ἐλακὸ κ' ἄγρὸ τὸ χάραγμα
τὴν ὄρα τοῦ προσμένει,
λές καὶ στὰ πόδια τ' οὐρανοῦ
ὀλανυχτικὴ κλανιέται.

Α. ΜΑΚΡΗ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ

Α γ α π η ρ ο ί μ ο υ .
ΝΑΓΚΑΣΘΗΚΕ η
αδιάπλαστη ν' αλ-
λάξη τυπογραφείο
και φυσικά το
πρώτο φύλλο που
βγήκε απ' το κει-
νοβόριο, δεν ε-
μοιάζε με το τε-
λευταίο που βγήκε
απ' το παλιό. Πο-
λύ παραξενεύθηκε
γι' αυτό ένας μικρός μας φίλος και, δ-
ταν έτυχε να με συναντήσει κάπου, με
ρώτησε :

— Γιατί, σ' ες παρακαλώ, τα ψευδο-
νομιά μας δεν γράφονται τώρα
με στραβά γράμματα, όπως άλλοτε, άλ-
λά με το ίδια και με εισαγωγικά ;
— Γιατί το Τυπογραφείο που πή-
γαμε, δεν έχουν τέτοια κορτά στοιχεία,
του αποκρίθηκα.

Απόρησε πολύ, πάσασε λίγες στιγ-
μές σκεπτικός κ' έπειτα είπε :

— Μά καλά, ο τυπογράφος δεν μπο-
ρεί να γράφει ό,τι γράμματα θέλει ;

— Απ' αυτό κατάλαβα πιά, ότι ο μι-
κρός μας φίλος δεν είχε ιδέα τυπογρα-
φείου ! Και θυμήθηκα, ότι το φαινό-
μενο δεν μου παρουσιάζεται πρώτη
φορά. Πολλά, πάρα πολλά παιδιά, αγό-
ρια και κορίτσια, είδα στη ζωή μου να
μην ξέρουν πώς γίνεται, πώς τυπώνεται
το βιβλίο τους, το περιοδικό τους και
να νομίζουν άβυσσα ότι ο τυπογράφος
γράφει τα στοιχεία, ή ότι μπορεί να
γράψει ό,τι στοιχίζει θέλει, φθάνει να
ξέρει... καλλιγραφία του τύπου ! Και
δμως είναι κάτι που έπρεπε να το ξέρουν
όλα τα παιδιά, και τα μικρότερα, κι ε-
πομένως μάλιστα πώς σ' εσ γολεύει μας εν-
από τα πρώτα πραγματογνωστικά μαθη-
ματα δεν είναι κι' αυτό !

Σε ξένα Αγγλισματάκια, γαλλικά,
γερμανικά, είδα πολλές φορές ολόκληρα
κεφάλαια αφιερωμένα στην Τυπογραφία.
Συνοδεύονταν κι' από τις σχετικές ει-
κόνας και μπορούσε κανείς να πάρη ά-
μέσως μια ιδέα Τυπογραφείου, να μάθη
δηλαδή μια για πάντα πώς ο τυπογρά-
φος, από διάφορα μεταλλικά ή και ξύ-
λινα κομμάτια συνθέτει τη σελίδα
του βιβλίου ή του περιοδικού, που μοιά-
ζει έτσι σε μια παλιόρα σφραγίδα
(και κάθε παιδί ξέρει, βέβαια τι είναι η
σφραγίδα) κι' ότι αυτή η σύνθεση μπαί-
νει ύστερα σε μια μηχανή, που ονομάζε-
ται πιεστήριο, και τυπώνεται. Α-
λείφεται δηλαδή με μελάνη, σκεπάζεται
με το χαρτί, πιέζεται δυνατά από πάνω
και βγαίνει. Κι' αυτό γίνεται τόσες

φορές, όσα αντίτυπα θέλουμε να
χουμε : εκατό, πενητάσια, χίλια, δυο
χιλιάδες, δέκα χιλιάδες, εκατό χιλιά-
δες, ένα εκατομμύριο.

Γιατί αυτή είναι η μεγάλη εύκολια
του τύπου : Μ' ένα καλό πιεστήριο, σε
λίγες ώρες, μπορεί ναχη κανείς κ' ένα
εκατομμύριο αντίτυπα ενός φύλλου πε-
ριοδικού ή εφημερίδας, που για να γί-
νουν με το χέρι, όπως άλλη φορά τ' αν-
τίγραφα των βιβλίων, θάταν αδύνατο !
Υπάρχουν ταχυπιεστήρια που βγάλουν
τριάντα χιλιάδες την ώρα. Άφινω δά
έτι οι σελίδες του περιοδικού μπορεί να
σχηματισθούν δυο και τρεις φορές — να
γίνουν δηλαδή δυο και τρεις φορές
σφραγίδες — και να μπουν σε
δυο και τρία πιεστήρια συγχρόνως.

Στόν αιώνα μας, παιδί έστω και δέκα
χρόνων, που να μην έχη ιδέα αυτών
των πραγμάτων, θάκανε άσπία εντόπω-
ση. Φαντασθήτε λοιπόν να βλέπω και
μεγάλα παιδιά, δεκαπέντε χρονών, να
ρωτούν γιατί ο τυπογράφος δεν γρά-
φει σε στραβά ή ίσια γράμματα ! Γι' αυ-
τό θά συνιστούσα σ' όλους, όσες δεν έ-
τυχε ακόμη να ιδούν τυπογραφείο, να
φροντισούν να επισκεφθούν κανένα. Στάς
Αθήνας, δεν είναι και τόσο δύσκολο.
Τυπογραφεία υπάρχουν σχεδόν σε κάθε
γειτονιά, σε κάθε δρόμο. Και κάθε παιδί
μπορεί να γνωρίξη ένα καταστηματάρχη
τυπογράφου ή ένα στοιχειοθέτη, ή ένα
πιεστή, ή ένα χαρτοθέτη, ή ένα βαηφό.
Κι' άμα του πη θέλω ναρθω μια μέρα
να ιδω το τυπογραφείο, ο γνωρίμος
δεν θά του άρνηθη μια... που δεν του
κοστίζει και τίποτα.

Εννοείται, ότι μια αὐτοψία, να
πούμε, διδάσκει καλύτερα και περισσό-
τερα απ' ολόκληρο βιβλίο. Σε μισή ώρα,
μέσα σ' ένα τυπογραφείο, μπορεί κανείς
να μάθη όλα. "Αν έχη μάλιστα και
τις λεγόμενες λινοτυπικές μηχανές
(λατινικά λίνεα θά πη γραμμή,
άράδια, επομένως γραμμοτυπία)
θά λάβη ιδέα και στοιχειοχρηστη-
ρίου γιατί αυτές οι μηχανές έχουν
μητρές, και λούπια, όπου χύνεται
μέταλλο αναλυμένο, και βγάλουν έτσι,
από καινούργια χυμένα στοιχεία, ολό-
κληρη άράδα... σε μια στιγμή ! Έπει-
τα οι μεταλλικές αυτές άράδες δένον-
ται ή μια κατόπι της άλλης, σχηματί-
ζονται η στήλη, έπειτα οι σελίδες — οι
μεγάλες σφραγίδες που είπαμε — κι' ο-
λες μαζί μπαίνουν στο πιεστήριο.

Επίσης, αν το πιεστήριο αυτό είναι
από τα λεγόμενα κυλινδρικά, ο
επισκέπτης του Τυπογραφείου θά λάβη
και μια ιδέα σε σφραγιστική. Εξ-
παύει, ότι οι σελίδες-σφραγίδες άποτε-
λούνται από πολλά κομμάτια κι' άφου
τυπώνουν, θά αλύονται και κάθε
κομμάτι (στοιχείο) πάει στη θέση του.

Άλλα βεβαιότατα είναι κυλινδρι-
κά, οι σελίδες-σφραγίδες πρέπει να γί-
νουν μονοκόμματα. Και το κα-
τορθώνουν αυτό άμα τις πιέσουν δυνατά
άπάνω σ' ένα καρτόνι, που παίρνει έτσι
το σχήμα των σελίδων και γίνεται μη-
τρα ή καλούπι. Τότε χύνουν άπάνω του
μέταλλο αναλυτό κ' έτσι έχουν τις σε-
λίδες μονοκόμματος, σε μια λεπτή κλά-
κα μεταλλική, που μπορούν να την κά-
μουν κ' ο λινδρικοί να τη βάλουν να
τυπωθή στο κυλινδρικό πιεστήριο.

Έξω τώρα και μερικά παιδιά, που σ'
αυτά όλα είναι ξεσχολισμένα.
Είναι όσα βιάσθηκαν πάρα πολύ να τυ-
πώσουν έργα τους, να βγάλουν περιοδι-
κά και νάβλουν έτσι σε στενή έπαφή. Τα
παιδιά αυτά ξέρουν την τυπογραφία λε-
πτομερέστατα. Άλλα... καλύτερα να
μην την ήξεραν έτσι ! Είναι μια υπερβο-
λή, κ' η υπερβολή σ' όλα είναι κακή.
Νά μάθετε το Τυπογραφείο, και' άλλα
πολλές σχέσεις μαζί του, από τώρα
δεν χρειάζονται...

Σ' ες άσπαζόμεναι ΠΑΙΔΩΝ

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ
Μυστήριο του Hector Malot
[Βραβευμένο από την Γαλ. Ακαδημία]
ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΒ'. (Συνέχεια)

Ήταν η πρώτη φορά, ύστερ' από
έξη μήνες, που βρισκόμουν μονόχος,
χωρίς το Βιατίνα, χωρίς τον Κάρι,
κοντά μου κι' αυτό, μέσ' στο μεγάλο
Παρίσι, που έκανε πολύ δυσάρεστη εν-
τύπωση.

Άλλα η εντύπωση αυτή δεν έπρεπε
να με καταβάλη. Έπρόκειτο τώρα να
βρω τον Μπαρμπερτή και με τον Μπαρ-
μπερτή την οικογένειά μου !

Είχα γράψει σ' ένα καρτί τα όνο-
ματά και τις διευθύνσεις των ξενωδό-
χων όπου μπορούσα να βρω τον ψυχ-
ρότερό μου. Άλλ' αυτό ήταν ολωσδιό-
λου περιττό, γιατί δεν είχα ξεχάσει
κανένα : Παζό, Μπαρραμπώ, Σοκινέ.

Καθώς κατέβαινα την όδον Μουρ-
φτόρ, άπάντησα πρώτο το ξενωδοχείο
του Παζό. Μπήκα θαρρετά στο ισόγειο
ένος σκετιού, όπου νοικιάζονταν δω-
μάτια επίπλωμένα, — και το ισόγειο
αυτό ήταν μαγέρετο και παζέρινα, —
και ρώτησα αν ήταν εκεί ο Μπαρμπε-
ρτής.

— Πούξ Μπαρμπερτής ;
— Ο Μπαρμπερτής από το Σια-
βανό.

Και τον εξωγράφισα όπως τον ήξε-
ρα, όπως τον είχα ιδη τότε που γύρι-
σε από το Παρίσι.

— Οχι. Δεν κάθεται εδώ κανί-
νας τέτοιος. Δεν ξέρουμε.
Ευχαρίστησα και πήγα πάρα κάτω,

στού Μπαρραμπώ. Αυτός όμως δεν ή-
ταν μόνο ξενωδόχος, αλλά και μαγέ-
ρης.

Μπήκα στο μαγάβιο κι' έκαμα την
ίδια ερώτηση. Αναγκάσθηκα μάλι-
στα να την κάμω τρεις φορές, γιατί
εκαίνη τη στιγμή, κι' ο Μπαρραμπώ
κι' η γυναίκα του είχαν πελάτες. Έπι-
τέλους μάπουσαν και μάπουρήθηκαν :

— Α, ναί ! ο Μπαρμπερτής.
Κάποτε τον είχαμ' εδώ... Μα θάνα
ώρα τέσσερα χρόνια.

— Πέντε ! είπα η μαγάβινα. Μας
χρωστή μάλιστα και μια έβδομάδα.
Πού βρίσκεται αυτός ο κατεργάρας ;
— Μα αυτό ακριβώς ήθελα να μά-
θω κι' εγώ !

Έβγα στενοχωρημένος, άνήσ-
χος. Δεν μου έμνε πιά παρά ο Σο-
κινέ. "Αν δεν ήξερε κι' αυτός, που θά
είρωνα τον Μπαρμπερτή ;

Σάν τον Παζό, κι' ο Σο-
κινέ είχε μαγέρετο. Κι' ο
δύνα μπήκα, είδα πολλούς
άνθρώπους καθισμένους στα
τραπέζια, να τρώνε και να
πίνουν.

Ρώτησα τον ίδιο τον Σο-
κινέ, που με μια κουτάλα
στο χέρι, έκένωνε σούπες
για τους πελάτες του.

— Ο Μπαρμπερτής, μου
αποκρίθηκε, δεν είναι πιά
εδώ.

— Άλλά πού ; ρώτησα
Φέκωντας.

— Α, δεν ξέρω !
Μου ήλθε σε ζάλη. Μου
φάνηκε πώς οι κατακόλες
έχρουν άπάνω στο τζάκι.

— Πού μπορώ να τον
βρω ;
— Δεν άρρησε τη σύστα-
σή του.

Φαίνεται πώς στο πρόσω-
πό μου ζωγραφίστηκε καθαρά όλη μου
η στενοχωρία, γιατί κάποιος που ε-
τρωγε κεί 'ς ένα τραπέζι, κοντά στο
τζάκι, με είδε, με λυπήθηκε και με
ρώτησε :

— Μα τί τον θέλεις τον Μπαρ-
μπερτή ;

Μου ήταν αδύνατο να του άποκρι-
θώ καθαρά, να του διηγηθώ όλη μου
την ιστορία.

— Έργουαι από το χωριό του, το
Σιαβανό, είπα, κι' έχω να του δώσω
μαντάτα από τη γυναίκα του. Μου
είπε πώς θά τον εύρισκα εδώ.

— "Αν ξέρεις πού βρίσκεται ο
Μπαρμπερτής, είπε ο ξενωδόχος στον
πελάτη που μου μίλησε, υπορείς να το
πης 'ς αυτό το παιδί, που δεν τον θέ-
λει βέβαια για κακό. Δεν είν' έτσι,

μικρά :
— Βεβαιότατα !
Η έλπίδα μου ξανάθε με την α-
πάντησή αυτή του πελάτη :

— Ο Μπαρμπερτής πρόπει να κά-
θεται ύφρα στο ξενωδοχείο Καντάλ,
δίδος Άουστερλίτς. Τούλάχιστο πρό-
τριών έδδαμάδων εκσι κατόκουσε...

Τόν ευχαρίστησα και βγήκα. Άλλά
πριν πάω στη δίδος Άουστερλίτς, που
ήταν στην άκρη του γεφυριού με το
ίδιο όνομα, να λάβω πληρο-
φορίες για τον Γαρσοφόλη και να τις
πάω στο Μπατίνα.

Ήμουν ίσα-ίσα κοντά στην όδον
Δελουρσίν, με λίγα βήματα θά εύρι-
σκα το σπίτι, όπου είχα πρωτοπάει με
τον Βιατίνα. Κι' έπήγα. "Οπως την ελ-
λη φορά, είδα ένα γεροντάκο, τον ίδιο
γεροντάκο να κρεμά κουρέλια στον
πρασινωμένο τοίχο της αούλης. Θά ε-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΠΥΓΜΑΛΙΩΝ Κ. ΑΣΤΕΡΙΑΔΗΣ
(Μέλλον Έφορευτής) εν Δαρ-
ση, Αστέρων Βραβείον Ιδού
Διαγωνισμού Ξεσπαθώματος.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ι. ΚΥΡΙΑΚΟΣ
(Έπίσκοπος των Σκλάβων) εν Α-
ργινίω. Δεύτερον Βραβείον Δη-
μοψηφίσματος τοσ 1918.

— Μήπως ξέρετε πότε θά βγη ;
τόν ερώτησα άμα έπαψε ο βήχας.
— Σε τρεις μήνες.

Ο Μπατίνας λοιπόν μπορούσε να ή-
συχάζη. Σε τρεις μήνες οι γονείς μου
θά εύρισκαν τρόπο να τον γλυτώσουν
από τα νότια του τρομερού αυτού
παντρώου.

Από κεί, γεμάτος έλπίδα και χα-
ρά, τράβηξα για το ξενωδοχείο Καν-
τάλ, να βρω τον Μπαρμπερτή.

Εκαίνη τη στιγμή, από τη χαρά
μου βέβαια, ήμουν όλος επισίχια. Με
έλ' αυτό, συλλογιζόμενοι, ο Μπαρμπε-
ρτής μπουσε να την ήτον δυο κακός φα-
νόταν. Στη λεωφόρο Μπαρετέ, γ' αν δεν
βρισκόταν αυτός, εγώ ίσως θά πέθαι-
να από το κρύο και την πείνα. Άλλή-
θεια με πήρε άπ' τη μόνια Μπαρμπε-
ρτίνα και με πούλησε στον Βιατίνα, μα
δεν μ' έγνώριζε τότε και φυσικά δεν
μπορούσε να αισθάνεται στορ-
γή για ένα παιδί, που τό-
βλεπε σχεδόν πρώτη φορά.

Έπειτα τον έκανε η σφώ-
χεια, που πολλές φορές εί-
ναι σύμβουλος κακός. Νά
τόρα που με ζητούσε, που
φρόνιζε για μένα, κι' αν
ξανάβρινα τους γονείς μου,
ς αυτόν θά το χρωστούσα.
Του άξιζε λοιπόν κάτι και
λύταρο από την αντιπάθεια
που έτρεφα γι' αυτόν, από
την ήμερα που άφρασα το
Σιαβανό με τον Βιατίνα.
Ναί, έπρεπε να του δείξω
εργνομασύνη. Αυτό μου υπα-
γόρευε τότε η συνείδηση.

Υστερ' από το Βοτανικό
Κήπι, η άπόσταση δεν είναι
μεγάλη ως τη δίδος Άου-
στερλίτς. Έτσι δεν άρρησα
να ρθώσω στο ξενωδοχείο
Καντάλ, που μόνο τένομα

λεγε κανείς, ότι από τότε δεν είχα δια-
κείφει καθόλου την εργασία του.

— Μήπως γύρισε ο κ. Γαρσο-
φόλης ; τον ρώτησα.

Ο γεροντάκος μ' εκούταζε κι' άρ-
χισε να δήχη, χωρίς να μου άποκρι-
θώ. Κατάλαβα, πώς για να τον κάμω
να μίληση, έπρεπε να δείξω πώς ήξε-
ρα που ήταν ο Γαρσοφόλης.

— Είνε άόμα κεί μέσα ; είπα
θαρρετά, πολύ θά στενοχωρηθείς ο
καυμένος...

— Ο καιρός όμως περνά, μου ά-
ποκρίθηκε.

— Μα ίσως όχι τόσο γρήγορα για
'κείνον, όσο για μένα.

Ο γεροντάκος έκαμε να γελάση κ'
αυτό που του είπα, αλλά τον έπιασε
βήχας φοβερός.

είχε, γιατί δεν ήταν πραγματικώς πα-
ρά ένα άθλιο χάν. Το διατηρούσε μια
γρηά, που το κεφάλι της έτρεμε κι' ή-
ταν μισόκονη.

Όσον της έκαμα τη συνειθισμένη
ερώτηση, το χέρι της σαν χωνί-
πίσω από τ' ατί της και με παρακά-
λεσε να την επαναλάβω.

— Δεν καλακούω, παιδί μου, μου
είπε σιγά.

— Θέλω να ιδω τον Μπαρμπερτή,
τόν Μπαρμπερτή από το Σιαβανό. Δεν
μένει εδώ ;

Χωρίς να μου άποκριθώ, πήλασε
τη δυό της χείρα ψηλά, κ' ένω κίνημα
τόσο άπίστομο, όσπε η γότα της που
καμώτανε στην ποδιά της, πήδησε
κάτω τραμαγμένη.

(Έπεται συνέχεια)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΙΧΑΜ' ΑΡΑΞΕΙ...

Κι' άπλωσα πάλι τα πονιά και ταξιδεύω πάλι
Σε κάποια θάλασσα άγνωστη
πού ίσως κι' αυτή με φέρει
— τ' άγριό μόνο ξέρι—
Πάλι σε κάποια έρημική
κι' άγνωστο ακρογιάλι.

... Ταξίδαφα μέρες πολλές...
Και κάποιο θυμικό βράδυ
'Αράξαμε σ' ένα άγνωστο
και σκοτεινό
Μά εσέ έπεσα να κοιμηθώ
στού όνειρου τ' σκοτάδι
Σα να είδα κάτι γνώριμο μου
(έφάνη).

Με έξυπνησε η καινούργια Αύγη.
Κοιτάω γύρω και τί είδα ;
Είχαμε άραξει στην παλιά,
τη λατρευτή πατρίδα !
Και τρέχω—χρόνια είχα να ιδώ,
έχ, τα σπιτάκια τ' αλμύρα—
Να γύρω στ' ης μανούλας μου,
την πρόθυμη αγκαλιά,
Μεσοηριανή 'Αντή

Η ΤΥΧΗ ΜΟΥ

Χαριμένο στη φίλη μου Χρυσή
'Αξέχνητα ήτανε Παρασκευή
άπόγευμα κι' είχαμε Λατινικά,
Κείνη την ημέρα θάλασσα κι' εγώ
με την τύχη μου, να ιδώ αν
είναι καλή ή κακή. Πού νομίζε-
τε κάνοντας πειράματα ; Στή
ραχη τού καταλόγου, μη διαβά-
ζοντας τ' όρθια μου. Βόλκα
λοιπόν δυο-τρεις λέξεις φρου-
φού και πήγα στο σχολείο άνα-
βάστη. 'Αμα μπήκα στην τάξη,
άργισια ή μετάνοια και τ' ο γυ-
ποκάρδι, μα τελειώνω... πράμα-
τα πιά.

Μπρίναι ο καθηγητής τέλος
μ' ένα βιβλίο κι' άρχισε την
ανάγνωση, αλλά για δυστυχία
μου δε βόασταε πάλι. Σε λίγο
παύει και ρίχνει δυο-τρεις μα-
τιές στους μαθητές κι' όσους
μωροί ένας αινιδιασμός και μ'
είχαμε να ιδώ άνω-κάτω όλα:
λέει, να βγῆ ή τάδε, ή τάδε κι'
ή Ρωμαϊκή στο μάθημα, Κι' οι
τρεις αδιάδαστες ! Είδε τότε
κάτι αλλοζουρούσια που κι'
αυτός τ' ο κατάλαβε και μ' έρω-
τησε αν ζούσαμε μάθημα, μα δεν
είχαμε και την τόλην, να τού
πούμε κι' όχι. Βγάζομε οι άλ-
λες μπάνιου κορώτες κι' έγώ
πελουζαία. Κείνες λέγανε κι' έγώ
κατέβαζα έδωκε τους άγιους και
παρακαλούσα πάτε τόν Άγιο Φι-
κούριο να μ' έ φανερώση τίποτα
να μ' ή πώ, πότε τόν Άγιο Γεώρ-
γιο να βάλη πόδι στο ρολόι να
τρέξη ή άρα και πότε στον άπό
μηχανής θεός σ' αυτές τις πα-
ριστάσεις, τόν κώδωνα να κιν-
τήση... Οι άλλες τ' ο καταφε-
ρων καλά, τελειώσαν κι' έρχεται
ή σιωπή μου' (σημειώσατε πως

ο καθηγητής μ' είχε πάρει, κα-
τά τή γλώσσα τών μαθητών, ά-
πό κλό μάτι). Μη γάρος τη
ψυχράμια σου, Ρωμαϊκή μου,
και ή τού βφους ή τού βόθους !
Την καρδιά μου, που ως την ά-
ρα κείνη ήτανε στα πόδια μου,
την έβαλα στη θέση της και με
μεγαλοπρέπεια Ρωμαίου τυγλι-
τικού αλμύρα τ' αναγνώστη.
'Εβιάδαση τ' ο καλή, π' ο
καθηγητής είπε 'Απ την πρω-
τη λέξη φαίνεται ο διαδασμέ-
νος' (και πού να έσες τι έβραζε
μέσα μου !). 'Αν ήταν κανείς
χάχας, θα τ' άκαυσε σαλάτα στον
τονισμόν. 'Ετσι δ' ο τ' έβραζε μ'
ένώπιος ή τύχη μου, πού είδα
πως είναι καλή. Μη σου π' τε
θμώς να την ξαναδοκιμάσω να-
τί και τ' ο καρδιοχτύπι... 'Αλλά
θα σ' άς άνω μια συνδουλή.
Προσπαθήσατε να πάρουν οι άλ-
λοι μια καλή ιδέα για σ' άς και
σε όποιονδήποτε περιστάση μη να
νατε τ' ο θάρρος σας.

Μαγεμένη Ρωμαϊκή

ΤΟ ΡΥΔΟ

Σάν μικρά διαμάντια λαμπροκο-
πάνε άπάνω στα βελουδένια το-
δαπέταλα τ' άδάρα τ' ης αύγῆς.
Μ' ήρδένιο στέμμα τ' ο ντροπέλο
τριαντάφυλλο στελλίσθηκε, κι' ο
λόδροςο χαμογέλασε σ' ης μέρα
τ' ο χρυσαχτιδένιο μάτι, π' ο άπα-
λά, άπαλά στέλνει τις ζωνιές του
νοσητέρες για να χαϊδέψουν τ' η
δρασημένη και χαριτωμένη του
κορφή.

Πόσο χαριτωμένο είν' έτσι τ' ο
τριαντάφυλλο !
Πώς τ' ο ζηλεύω !...

Μά και πόσο έκλαψε ή ούνούλα
μικρό μου τριαντάφυλλο, για να
σε ντολίστη έτσι !

'Ετσι κι' ή ζωή μας πολλές
φορές γίνεται π' ο ενάριστη και
π' ο χροούμνη, όταν γ' ο άύ
ουρον άλλοι, άπ' τόν γόνι τους, τ' η
μαργαριτωρένια τους άδάρα.

Μου μοιάζει, μικρό μου
τάφυλλο, μα σε ζηλεύω.

Γιατί τάχα ;

Ταπεινών 'Ιον

„ΒΕΝΕΤΙΑ“

(Longfellow)

— Κύκως λευκή τόν πόλων,
πού άποκοιμήσαί μέσα σε φω-
λιά πούναε τόσο θυμιαστά χω-
σιμένη μέσα στα καλάμια τού έ-
λους, πού, καθώς λέει ο παλιός
σου ιστορικός και ή παράδοσις,
σε κραταυτεύει και σε τρέφει.

— Κρίνο λευκό τού νερού να-
γορημένο κι' άπολοντζιδωμένο
απ' τ' ο ρέμακα τού 'Ακωνού
κι' άπό τ' η λάσπη και τ' άγρια
χαρτάρια, πού σηκώνεις τ' ο γου-
σαφένια σου νύματα και σπ' ο-
ρους, τ' η ήλιοκοκκίνα βλασά

ρια σου, την κορωνα σου, τ' ο
στέμμα σου,
— Λευκή, φανταστική πόλη,
πού οι άπάτητοι σου δράμαί και
τ' ο μονοπάτια σου είναι οι κη-
γιτες σκιές τών παλατιών κι' οι
λουρίδες τ' ο ουρανού, περιμένο
να σε δώ να γίνης άφαντη σαν
τα καρδία πού φαίνονται σ' αν-
τικατοπισμό, ή σαν τούς συγ-
νεφόνους πύργους, πού σηκό-
νουν στον άέρα τ' ο άνυπαρξτο θ-
λικό τους.

Σεπεισμένος Λόδρος

ΤΑ ΦΤΕΡΑ ΠΟΥ ΑΝΟΙΓΟΥΝ

I
Τ' ο ρόδο για να κ' άψη κάποιος θέ-
(ήσπε
και στού κρημνού τ' ης άρη ε-
υθείας κατέβη,
Τ' ά χέρια του άπ' τ' άγκάθια του
(ματ' οθίχων
μα τ' ο κρατεί τ' ο ρόδο πού γυρεύει.

Τ' ην εύτοχία, για να β' η κάποιος
(έκάνηπε
— ύπομονή μεγάλη τούταν θέλει,
Κι' αν τρέβητε τού κόσμου όλα τ' ά
(βάσανα
εύτυχημένος είναι, τ' ην μέλει !

Ο ΘΡΗΝΟΣ ΤΟΥ

«Ούδως ! άπόδος μοι τούς λευκά-
νας !». 'Ετσι μονολογούσε ο Άλ-
γουστος όταν έμαθε την καταστα-
φή των λεγεωνών του. Μ' ο
πό θρηνο του, στην οδώνη του,
αυτό έσχαφίσε, αυτό άκούει
σαν κατάρα, σαν πικρό παράπον
για τόν θλέρο τών... σιμένω
λεγεωνών !

Τ' η πάνος άπάντιστος !
Σκυφτός, κατηφής, με τ' η νί-
ρια σταυρωμένα, με τ' η πρόσωπο
ωγρό, ο κοσμοκατόνος Αδύου-
στος λιώνει στη λύπη του, ένώ
ο μονόλογός του, σαν αντίλαλος
αυτής, τ' ης λ' όπη, άκούεται μο-
νότονα :

— Ούδως, άπόδος μοι τούς λε-
γώνας !

Απ' τ' ης πραγματικότητας ζ' ης
άπ' τ' ης ιδανικού ύπαρξης. Θέλε-
τε τώρα να άνοήσατε τ' η δια-
φορά αυτών των δύο ; Να άπ' τ' η ;
τ' ά μ' έν ζ' ης ζούν, ο δ' άν-
θρωπος ύπαρχει.

Πάντα πίσω από μιά καρδιά

έκτεταται κ' ένας πόνος.

Στρατηλάτης τών 'Ελλήνων

ΜΕ ΤΑ ΛΟΓΙΑ ΚΤΙΖΕΙΣ

ΑΝΘΓΕΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΩΓΕΙΑ

Ο 'Αριστοτέλης έκτισε κάποτε
ένα μικρό σπήνι. 'Ενας φίλος
του τ' ης ρώτησε, πώς, αυτός πού-
γ' ης περιγράφει στον «Ορλάνδο»
του τ' ης άνωκα καλάκια, άκού-
ετ' ης ένα τόσο μικρό σπήνι.

Τότε τού άπήγησεν ο φιλόσο-
φος ποιητής : «Οι λέξεις, φίλε
μου, είναι π' ο φτηνές άπ' τις
πέτρες»,
(Παράφρασις) Σβέντελς

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μίμης : — Μαμά έχασα
τ' ην παπούτσι μου.

Μαμά : — 'Ας τ' ά ε-
δως μ' ην και τ' ά δύο, να μ' η τ' ά
χενες.

Μίμης : — Μά τότε θα
έχουν και τ' ά δύο.

Μαμά : — 'Εστέλη από τού Πάντα ο ίδιος

Μιά φορά πού έσπασε ένας
ιδεολογικός σαλιήνας κι' έτρεχε
το νερό, μαζεύτηκε κόσμος πο-
λύς. 'Ενας κύριος περνώνας έ-
κείθε ρωτάει τόν Κροφικροφα-
λάη :

— Τ' η τρέχει, παιδί μου ;
Κι' ο Κροφικροφαλάης :

—Νερό, κύριε.
'Εστέλη από τού Παρκαδό Διαβολάνα

Ο Γιωργάκης παίζει τ' ο κρυ-
ψτό με τ' η μαμά του.

— Μαμά, τ' ης φωνάζει. 'Ε-
λα να μ' η βοής. Είμαι κρυμμέ-
νος πίσω άπ' τ' ην πόρτα !

'Εστέλη από τού Τασσανού 'Ιου

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

Παρακαλούνται οι Συνδρομη-
ται, τών οποίων έληξεν ήδη ή
συνδρομή, να σπεύσουν να τ' ην
ανάδοσόν. Είς τ' οιαστές περι-
στάσεις καμιά καθυστέρηση δεν
επιτρέπεται, διότι δυσχεραίνει τ' ο
έργον μας.

Οι αν Αιγύπτω και Κύπρω
Συνδρομηταί, ήμπορούν να στέλ-
λουν τ' ο άνοίξιον μέσον Τραπε-
ζών 'Αθηνών ή Τραπεζών τ' η
Ανατολής διά διαπρακτικής τών έ-
κ' η υποκαταστήματα τ' η

Η ΔΙΑΠΛΑΣΗ

188ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΔΕΥΚΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

Προκηρύσσεται σήμερα Δι-
γωνισμός Δευκων Λέξεων, πού
μεγάλη θεθείως γάραν συνδρο-
μητών και αγοραστών, οι όποιοι
τ' ην θεωρούν ως έν' από τούς ώ-
ραιότερους. — Διά τούς νέους,
ιδού περι τίνος πρόκειται :

'Εάν προθέσεται κατά τ' ην άνα-
γνωσιν τού σημερινού μας φυλλα-
δίου, θα ιδήτε ότι έδώ κι' εκεί,
είς διάφορα μέρη τού κειμένου,
—είς τ' ο μυστοσημάτα, είς τ' ο
διήγημα, είς τ' ην Σελίδα Συνερ-
γασίας και σχεδόν είς κάθε κου-
ματί, υπάρχουν κενά διαπ' η
όχι από λάθος, άλλ' άρκεμένα έπι-
τηδεις. Κάθε κενόν διάστημα έπο-
πα να έχη μίαν λέξην, ή όποια
λέξις π' ο λ' ε ί π ο υ ν, είς κί
λ ε υ κ α ι λ έ ξ ε ι ς και ή εθε-
οίς των άποταλεί τ' ο αντικείμε-
νον τού Διαγωνισμού.

Πώς θα τ' άς εύρατε όμως ;
'Η έννοια τ' ης φράσεως, τ' ο
φορ έν γένει τού συγγραφέως, τ' ο
μέγεθος τού κενού διαστήματος,
τ' ο όποιοι δείχουν περίπου πόσα
στοιχεία έχεν ή άκριβεία ή λέ-
ξεις, και τέλος ή δικαιολογία
είς τ' οσους έως τώρα διαγωνι-
σμούς εύφρα και μαντική δύνα-
μής σας, ύπερκεκούν διά να φθ' α-
στε είς τ' ο εύχρίστατον άποτι-
λεσμα.

'Από τ' ο σημερινόν φυλλάδιον
λείπουν εν έλλω δώδεκα λέ-
ξεις. Ο διαγωνιζόμενος πρέπει
να τ' άς εύρουσιν και να μ' ού τ' άς
στελλουν γραμμένες είς φύλλον
κονιό χάρτου, είς τ' ο όποιον να
μ' η ύπόλη ή τίποτε άλλο πλην τ' ης
απαντήσεως, διατυπωμένης ως
έξης :

«Απάντησις είς τόν 188ον
Διαγωνισμόν τών Δευκων Λέ-
ξεων τού 18ου φυλλαδίου τ' ης
Διαπλάσεως υπό... (έδώ τ' ο
νομα τού διαγωνιζόμενου και
τ' ο ψευδώνυμον, αν έχη).

1. Είς τ' ην σελίδα δείνα,
στήλην δείνα (αδούτηρη Πα-
τρίδα) λείπει ή λέξις (π. 7.)
κ α κ ι α.

2. Είς τ' ην σελίδα δείνα,
στήλην δείνα (ακρωτις Οικο-
γένειαν) λείπει ή λέξις ά ρ α τ
η. Και ούτω καθέτης.

'Ενωσιστά, όπ' εκαστος; θα τ' η
μεσίση όσας λέξεις εύρη. Δεν
είναι δηλαδή ανάγκη να εύρη κη-
νεις και τ' άς δωδεκα, διά να
στείλη τ' ην λύσην.

Θ' ά βραβεύη με πρώτον Βρα-
βείον όσους καντεύσει όρθός τ' ης
περισσότερας από τ' άς δωδεκα
λευκας λέξεις αυτού τού φυλλα-
δίου. 'Εάν τόν ίδιον άνωτερον ά-
ριθμόν τυχ' η έχουν πολλοί,
τότε τ' ο βραβείον θα άπονεληθή
διά κλήρου είς ένα, τού όποιο
θα δηλωσώθη και ή εικών. Θα
δοθούν επίσης Δεύτερον και Τρί-

τον Βραβείον είς τούς άμέσως
μετά τόν πρώτον έχοντα, ως πα-
ριστοτέρας ακριβείς λέξεις. Μ' η
δ' ά βραβεία τ' άπονερόμενα
είς τούς Μεγάλους Διαγωνιστούς,
ήτοι : Βιβλία εκ τών έκδοθέντων
υπό τ' ης Διαπλάσεως, άξις τρι-
ών, δύο και μίαι δραχμάς, κατ'
έκλογην τών βραβεωμένων' (Ιδε
'Οδηγού Καρ. σ'.)

Δικαιώμα συμμετοχής δωρεάν
έχουν όλοι οι έχοντες ψευδώνυ-
μον έπισημασμένον διά τ' ο 1920,
έπι πληρωμή δε λεπτόν 20 είς
νόμισμα ή γραμματοσημόν, οι ά-
νευ ψευδωνύμου συνδρομηταί και
αδελφία των, και είς πληρωμή
λεπτόν 30 οι κατά φύλλον αγο-
ρασταί. Δι λύσεις δεκταί μέχρι
τ' ης 15 Μαΐου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΗ

ΑΝΑΦΟΡΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ,

Αθήνα, 10 Μαρτίου 1920

Μ' η μεγάλην χαράν οι φίλοι
μου υπεβόησαν την είδησιν πε-
ρί τ' ης έκδόσεως τού βιβλίου τ' ης
Ε. Α. Και εύδως άμα διανεμήθη
ή άγγελία, άρχισαν οι άγγραφαί.
Τ' ο έπεράσθη. Διότι, καθώς είπα
και άλλτες, αυτά πού έγραψεν
ως τώρα ή Ε. Α. συγκρίνονται με
τ' ά καλύτερα παιδαγωγικά διη-
γηματάκια, πού εύρίσκω είς ένα
περιοδικόν.

'Οσοι μ' έρωτούν διά τόν Απο-
λεμον τού κ. Ενωσιστού, ως μά-
θουν ότι τ' ο βιβλίον θα έκδοθή
ματ' όλίγας ημέρας. Τυπώνονται
όλονεν τ' ης τελευταία τυπο-
γραφική φύλλα, από τ' ης 27 πού
έχει, δηλαδή 450 περίπου σελί-
δες. Διπλάσιον βλέπεται, από τ' η
'Ηπειρίδες στον 'Ηλιον και πεντα-
πλάσιον από τούς 'Φοιτητές.
Είς δε ένα πολύ εύμορφον κοινω-
νικόν μυστοσημόνα, πού συμβά-
νει είς τ' άς 'Αθήνας, τ' ην έκοχην
τού Βαλκανικού πολέμου. 'Εχετε
λοιπόν να έντονησάτε, αλλά

δχι έλαί ! Τ' ο βιβλίον αυτό δεν εί-
ναι έλαί παιδικόν. Μόνον οι μεγα-
λύτεροι από σ' άς μπορούν να τ' ο
διαβάσουν, π.χ. εκείνοι πού έ-
διάδασαν τόν 'Ακάκιον Βρά-
χον ή τόν 'Ακαχόν Δόβρον.

Είδα τ' ά βάσανά σου πρώην
Πατριωτική ή 'Ενωσις.
Είδα και τ' ο πατριωτάκι πού σου
ένέπνευσαν, και σου συνιστώ ύπο-
μονή. Αυτό έχει ο κόσμος... Κοι-
τάτε τώρα να έργασθη' ναποκα-
ταστήσ' ης τ' ην κοινωνία και να
μ' ην ένης ανάγκη κανένα.

Παράξεν ή Πριγκι-
πέσ κ. σ' εύχριστόν πολύ να
τ' ο έσπεύθημα. Κι' ο κ. Ε. σ' ευ-
χαρισταί για όσα γράφεις για τούς
'Φοιτητές. Ναι, θα σου άπαντώ
μ' εκείνο από τ' ά δύο ψευδο-
νομα, τ' ο όποιον θα βλέπω κοντά
στην ύπονομή σου. Και όταν
βλέπω και τ' ά δύο, τότε με όποιο
θαλό. 'Όχι τ' ο ύπ' ύφει σου.

'Ιππότα δ' έ Βωδού, δ' η
είς άγγελία ή ιδέα σου. Κι' ένω
σκαφθήκα πολλες φορές, ότι θα
μπαρούσαν να συστηματοποιηθών

αυτοί οι Μικροί Σύλλογοι, να έ-
ναθών ενά Κέντρον, να ήσαν
τόποιν τ' ην μία 'Ομοσπονδία.
'Αλλά δυστοχώς δεν μ' ηγει
κίριός τ' ο κ' άνω.

Ο Φρέντος μ' ού γράφει :
'Θ' ά παρακαλώ κάτι τί : Να
μ' η μ' ού ζήτησης να σου έξηγησω
τ' η ήθελα να π' ο με τ' ην 'Αρα-
χην. Δεν θα τ' ο κάνω για δ' ον
κόσμο ! Πότε ! Γιατί κανέναν
δεν θα τολμούσε να ξεφυλλίσ' η
ακαθάρτα ένα άλλότρον ρόδο, για
να μ' άς δείξη τ' ο άχρημο κοτσάνι
του... Πολύ καλά !

Μετά τ' ο μεγάλο μου δυσόνη-
μα, Κ υ θ ε ρ ε ι α, πάντα περιμέ-
να πως θα μ' ού έγραφεσ και γι'
αυτό δεν σε συλλοπήθηκα τότε.
'Αν και άργά, δέξου τώρα τ' η π' ο
έγκάρδια συλλογητική μου. Ναι,
θα ρωτήσω τ' η Σ α λ α κ ι ο σε
π' ο κ' ο τ' ης 'Ακαχίας είς
καθ' ης τ' ης π' ο, ότι σου είσαι στο
'Ανώτερον, κι' ότι δεν γινώριζεις
καμιά κ' είσαι πολύ μόνη. Μπο-
ρει να τ' ης άρης συμπαθήτρια χω-
ρίς να τ' ο ξέρεις.

Πολύ μάλα τα κομμάτια πού
μ' ού στέλλεις, Φ ρ ι δ ο λ ι ν η.
Για να δημοσιεύω τ' η
'Βενετία σου, αναγκάσθηκα να
κόψω έλο τ' ο πρώτο μέρος.
Πώς δ' ην έννόησε τ' ην αν-
τάλλαξη τών Μ. Μυστικών,
από ιδιόβαστες τόν Όδη-
γο ; Δεν είδες, ότι, από
στέλλεις τεσσάρια, εκείνους πού
σου προτείνω, με τ' άς άπαν-
τας σου, εκείνοι θα σου στείλουν
ά λ λ α, με τ' άς απαντήσεις τ' άς
δικάς των ; 'Αστε ο σκοπος τ' ης
ανταλλαγής είναι ναποτελέση καν-
είς ένα Λευκωμα από τετράδια
διαφόρων, να τ' ο δέξη ύστερα και
να τ' ο έχη, για να θυμάται τ' η κα-
δικά τ' ο χρόνια.

Β α σ ι λ ι σ σ α τ' ο ν Δ α κ ρ' ο
ω ν, γάρω πολύ για τ' η γνωμία.
Και ρωτ' ης αν είσιν δεκτά, άδελ-
φή σου, εκείνοι θα σου στείλουν
ά λ λ α, με τ' άς απαντήσεις τ' άς
δικάς των ; 'Αστε ο σκοπος τ' ης
ανταλλαγής είναι ναποτελέση καν-
είς ένα Λευκωμα από τετράδια
διαφόρων, να τ' ο δέξη ύστερα και
να τ' ο έχη, για να θυμάται τ' η κα-
δικά τ' ο χρόνια.

Ελά ν η Σ π. Τ σ, τ' ά σημεία
αυτά πού βλέπεις είς τ' ην ταινί-
αν, υπό τ' ην όπαιον σου στέλλεται
τ' ο φύλλον ; Ω—5 μ' , 11, δεν
είνε άλλόδρομη έξέσωσις, αλλά δεν
είνε και τίποτε πού ναπατηή λύ-
σιον. Τ' ά σημεία αυτά εύκολόνουν
άπολούτατα τ' ην Διεκπεριποίησιν,
δηλαδή τ' ην άποστολήν τού φύλ-
λου, πού έννοείσ' ης είς είνε πολ-
πλοκός έγασία, με τ' άς χιλιά-
δες συνδρομητών, και άπαιτεί ί-
δικίτερον σύστημα. Και τ' ά π' ο
σου τ' ο έξηγησα όσον ήμπορούσιν.
πως μου και σ' άς θέλεις, γιατί
ρωτούσ' ης τ' άς άπαιτη ήπιμονη ;

Πραγματικώς, Τ' ο σ κ α, φέ-
τος ήθεσ κι' ή γλώση τού 'Ανα-
νά, ο όποιος έγεννήθη 29 Φε-
βρουαρίου κι' έπεινήως δεν γυρ-

